

[Начало](#) > ... > [Семейноправни Въпроси И Наследство](#) > [Наследяване](#) > [Наследяване](#) > [Germany](#)

Наследяване

 Германия

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Този информационен документ е подготвен със съдействието на [Rat der Notariate der EU](#) (Съвета на нотариатите от ЕС, CNUE).

1 Как се изготвя разпореждането с имущество в случай на смърт (завещание, съвместно завещание, договор за наследство)?

Завещанието може да бъде съставено под една от следните две форми: като саморъчно завещание или като публично завещание.

Саморъчно завещание може да се съставя само от лица, навършили 16-годишна възраст или по-възрастни (член 2229, параграф 1 от *Bürgerlichen Gesetzbuchs* (BGB), Гражданския кодекс на Германия), и трябва да бъде написано изцяло саморъчно и да бъде подписано от завещателя. Когато завещанието е било напечатано на машина или компютър, не е подписано или е било продиктувано (например на касета), завещанието е недействително и в резултат на това единствено наследниците по закон могат да наследят наследственото имущество, ако не съществува друго действително завещание, в което да е определен друг наследник. От доказателствени съображения е много важно също така завещателят да се подпише с цялото си име (т.е. собственото име и фамилното име), за да бъде недвусмислено ясно кой е направил завещанието. Накрая, силно се препоръчва в завещанието да се посочат датата и мястото на изготвянето. Това е важно, тъй като е възможно по-раншното завещание да бъде изцяло или отчасти отменено от ново завещание. Ако в едното или евентуално и в двете завещания датата не е посочена, често не е възможно да се прецени кое е по-ново, за да се счита за действително.

Съпрузите или регистрираните партньори имат право да изготвят също съвместно саморъчно завещание. В такъв случай саморъчното завещание, изготвено от единия от съпрузите или партньорите или от двамата, трябва да бъде подписано от двамата заедно.

С оглед да се избегне рискът от допускане на грешки при съставянето на завещание е препоръчително да бъде направено публично завещание (наричано още „нотариално завещание“). Това означава устно да предадете Вашата последна воля и завещание на нотариус, който след това я регистрира в писмен вид, или да съставите сами завещанието си в писмена форма и да го предадете на нотариус.

За да бъде сключен договор за наследство, двете страни трябва да се явят пред нотариус едновременно.

2 Следва ли разпореждането да бъде вписано по някакъв начин и ако да, по какъв?

За избягване на риска саморъчното завещание да бъде скрито, изгубено или забравено след смъртта на лицето, често се препоръчва (но не е задължително) завещанието да бъде депозирано в местния съд (*Amtsgericht*) или за специално служебно съхранение. Нотариалното завещание винаги подлежи на

специално служебно съхранение. Същото се отнася и за договора за наследство, освен ако договарящите страни изрично не посочат, че той не следва да се предава на служебно съхранение. Вместо това в последния случай документът се съхранява при нотариус. Завещанията и договорите за наследство, съхранявани служебно, трябва да се отворят след смъртта на лицето, което е направило съдържачите се в тях завещателни разпореждания (наричано по закон „завещател“ („*Erblasser*“).

Считано от 1 януари 2012 г., документи, които са депозирани за служебно съхранение се вписват по електронен път в Централния регистър на завещанията (*Zentrales Testamentsregister*) към Федералната нотариална камара (*Bundesnotarkammer*). Записват се само данните, необходими за определяне на местонахождението на завещателното разпореждане в случай на смърт (данни за идентификация на служебното съхранение). Съдържанието на завещателното разпореждане не се вписва в Централния регистър на завещанията. Съдържачите се в службите по гражданското състояние данни относно завещателните разпореждания, изготвени преди посочената дата и предадени на служебно съхранение, се пренасят в регистъра.

В качеството си на орган, водещ регистъра, Федералната нотариална камара получава уведомления за всички смъртни случаи в страната и за целите на отправянето на всяко завещателно разпореждане, което е на служебно съхранение, уведомява депозитаря за смъртния случай, като информира компетентния съд по дела за завещания и наследства (*Nachlassgericht*) за вписаните завещателни разпореждания и къде се съхраняват.

3 Съществуват ли ограничения на свободата за разпореждане с имущество в случай на смърт (напр. запазена част)?

Близките родственици могат да бъде лишени от наследство чрез завещание. Въпреки това винаги се е считало за несправедливо преживелите съпруг, деца, внуци или родители (които биха били наследници по закон, ако завещателното разпореждане въобще не бе съществувало) да не получат никакво наследство. Същото важи за преживелите регистрирани партньори от един и същ пол поради официално признатото и законово установено поемане на взаимна отговорност от тяхна страна. Поради това на тази строго определена група лица законодателят осигурява т.нар. „запазена част“ (*Pflichtteil*). Бенефициерите на запазена част имат право да поискат парично плащане от наследниците, което е равно на половината от стойността на законната част.

Например: завещателката е оставила съпруг (с когото е живяла в режим на имуществени отношения, ограничен до придобитото по време на брака, *Güterstand der Zugewinnngemeinschaft*) [при който всеки съпруг запазва собствеността над своето имущество, но увеличената комбинирана стойност на имуществото на съпрузите по време на брака се разпределя поравно] и дъщеря. В завещанието си завещателката е посочила своя съпруг като единствен наследник. Стойността на наследственото имущество е 100 000 EUR. Запазената част на дъщерята е $\frac{1}{4}$ (докато делът ѝ по закон е $\frac{1}{2}$; същият като този на съпруга, който е живял със завещателя в режима на имуществени отношения, ограничен до придобитото по време на брака). За да бъде изчислена паричната сума, на която тя има право, запазената част трябва да бъде умножена по стойността на наследственото имущество към момента на откриване на наследството. Това означава, че дъщерята може да претендира от съпруга запазена част в размер на 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR).

Завещателите не могат също да засегнат запазената част, като включат лицата, имащи право на запазена част, в завещанията си, но им завещават по-малко от половината от съответния им дял по закон. В такъв случай лицето с право на запазена част има право на допълнителна сума в размер на частта, необходима за достигане на половината от дела по закон (*Pflichtteilsergänzungsanspruch*, иск за коригиране на запазената част).

Например: в своето завещание завещателят е посочил като наследници съпругата си (с която е живял в режим на имуществени отношения, ограничен до придобитото по време на брака) и дъщеря си, като те наследяват съответно $\frac{7}{8}$ и $\frac{1}{8}$ от неговото наследствено имущество. Наследственото имущество е на стойност 800 000 EUR. Запазената част на дъщерята е $\frac{1}{4}$ (= 200 000 EUR). Като се има предвид, че тя е била включена в завещанието и вече наследява 100 000 EUR ($\frac{1}{8}$ от 800 000 EUR), следователно тя има право на допълнителна сума в размер на оставащата част (100 000 EUR).

Вземанията за запазена част трябва да бъдат предявени в срок до три години от момента, в който лицата с право на запазена част узнаят за откриването на наследството и за разпореждането, с което запазената част се накърнява, но задължително в рамките на тридесет години от откриване на наследството.

Наследниците могат да поискат отсрочване на вземанията за запазена част, ако незабавното удовлетворение на вземането би ги засегнало сериозно по несправедлив начин. В законодателството е даден примерът, при който в противен случай семейното жилище би трябвало да бъде продадено. Независимо от това интересите на лицата с право на запазена част все пак трябва надлежно да бъдат отчетени. Отсрочването означава, че запазената част не трябва да бъде платена незабавно. Съдът решава с оглед на всеки конкретен случай за какъв период може да бъде отсрочено плащането на запазената част и дали е необходимо обезпечение на вземането за запазена част, както и какво следва да бъде обезпечението.

4 В отсъствието на разпореждане с имущество в случай на смърт кой и в каква степен наследява?

В отсъствието на завещание или договор за наследство се прилагат правилата за наследяване по закон.

Съгласно германското наследствено право само роднини, т.е. лица с едни и същи родители, баби и дядовци или прабаби и прадядовци, както и лица, които имат по-далечни общи възходящи, имат право да наследяват. Според това определение роднините по сватовство изобщо не се считат за свързани със завещателя и следователно са изключени от наследяването по закон, например тъща/свекърва, зет, втори баща, доведена дъщеря, вуйна, вуйчо и т.н. Това е така поради факта, че те нямат общи възходящи със завещателя.

Отношение на родство може да произтича също така от осиновяване (като дете), тъй като този процес създава всеобхватно родствено отношение по закон на детето с осиновителя, както и с роднините на последния, заедно с всички свързани права и задължения. Следователно осиновените деца обикновено имат същите права като биологичните деца (възможно е да се приложат специални условия, ако се осиновяват „деца“, навършили пълнолетие).

Съпрузите са изключение от принципа за наследяване само от роднини (*Verwandtenerbfolge*). Въпреки че обикновено не са роднини, и следователно нямат никакви общи възходящи, те все пак имат право на наследяване по отношение на своя съпруг. Ако съпрузите са разведени, те нямат право на наследяване. При определени условия това важи и за съпрузи, които все още не са разведени, но живеят отделно.

Според наследственото право регистрираните партньори имат същите наследствени права като съпрузите, за разлика от други форми на съжителство, при които няма право на наследяване по закон.

Наследствени права на роднините:

Не всички роднини имат еднакви наследствени права. Съгласно закона наследниците са разпределени в няколко различни реда:

първи ред

Наследниците от първи ред включват само низходящите на починалия, т.е. деца, внуци, правнуци и др.

Родените извън брака деца са наследници по закон на своите майки и бащи и на съответните им родини. Изключение се прилага в случаи, в които завещателят е починал преди 29 май 2009 г. и роденото извън брака дете е родено преди 1 юли 1949 г.

Ако може да бъде намерено лице, което принадлежи към тази група от много близки роднини, никой по-далечен роднина не получава нищо и няма дял от наследството.

Например: завещателят има една дъщеря и много племенници и племеннички. Племенниците и племенничките не наследяват нищо.

Обикновено деца на децата (т.е. внуци, правнуци и др.) могат да наследят нещо, само ако родителите им вече са починали или те сами са се отказали от наследство.

Например: починалият е оставил една дъщеря, както и трима внуци от сина, който вече също е починал. Дъщерята получава половината наследство, докато внуците трябва да си поделят другата половина, т.е. половината, която в противен случай би отишла за баща им. Това означава, че всеки внук получава по $\frac{1}{6}$ от наследството.

втори ред

Наследници от втори ред са родителите на починалия, заедно с техните деца и децата на техните деца, т.е. братята и сестрите, племенниците и племенничките на завещателя. Отново децата на родителите на завещателя наследяват само ако родителите на завещателя вече са починали. Тогава те наследяват дела на своя починал баща или починала майка.

Роднините от втори ред могат да наследяват само ако няма роднини от първи ред.

Например: завещателят е оставил племенничка и племенник. Сестрите и родителите на завещателя също вече са починали. Следователно племенничката и племенникът наследяват по една втора от наследственото имущество.

трети и последващи редове

Категорията на роднините от трети ред обхваща бабите и дядовците плюс техните деца и децата на техните деца (леля, чичо, братовчед и т.н.), а в четвърти ред се включват прабабите и прадядовците плюс техните деца и децата на техните деца и др. Наследяването по закон по същество се базира на същите правила като за горепосочените редове. Считано от четвърти ред обаче, ако потомците на бабите и дядовците вече са починали, следващите по реда на наследяване вече не са низходящите на тези потомци, а по-скоро в такъв случай лицата, които са най-близките роднини и които стават единствените наследници (тук се наблюдава отклонение от родословната система на наследяване [*Erbfolge nach Stämmen*, която включва проследяване по всяка низходяща линия (*parentela*), произхождаща от един възходящ, до намирането на наследник] към системата по степен на родство [*Gradualsystem*, която включва установяване на най-близкия роднина въз основа на степени на родство])).

Следното правило се прилага винаги: трябва да е жив само един роднина от предходен ред, за да бъдат изключени всички възможни наследници от следващия ред

Съпрузи и регистрирани партньори

Независимо от съответния действащ режим на съпругески имуществени отношения, преживелият съпруг или регистрираният партньор се класифицират като наследници по закон и имат право на $\frac{1}{4}$ от наследственото имущество заедно с всички низходящи и на $\frac{1}{2}$ от наследственото имущество заедно с всички роднини от втори ред (т.е. родители, братя и сестри, племенници или племеннички на завещателя), както и баби и дядовци.

Ако съпрузите или регистрираните партньори са живели в „режим на имуществени отношения, ограничен до придобитото по време на брака“ (който е законовият режим, освен ако съпрузите са договорили друг режим на имуществени отношения в предбрачен или следбрачен договор), горепосоченият дял се увеличава с $\frac{1}{4}$. Същото важи за регистрираните партньори.

Ако няма роднини от първи или втори ред и също така никакви баби и дядовци, преживелият съпруг/регистриран партньор получава цялото наследство.

Например: завещателят е оставил съпруга (с която е живял режим на имуществени отношения, ограничен до придобитото по време на брака) и родителите си. Съпругата получава $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$), а всеки от родителите — като наследник от втори ред — получава по $\frac{1}{8}$ от наследственото имущество. Освен това, ако другите наследници по закон са от втори ред, както в случая, или баби и дядовци, съпругата получава т.нар. на немски език „*Großer Voraus*“, което представлява преференциално право, обичайно предоставяно за предмети от домакинството и сватбени подаръци (ако другите наследници по закон са от първи ред, преживелият съпруг би получил тези предмети като наследник по закон само, доколкото

се нуждае от тях за надлежното поддържане на домакинството).

Право на държавата да наследява по закон:

Ако няма съпруг или регистриран партньор и не могат да бъдат установени никакви роднини на завещателя, държавата става наследник по закон. Нейната отговорност винаги е ограничена до размера на наследственото имущество.

Допълнителна информация, включително относно завещателното разпореждане, правото на запазена част и наследяването по закон, могат да бъдат намерени в брошурата „*Erben und Vererben*“ („Наследяване и завещаване“) публикувана от Федералното министерство на правосъдието, която може да бъде намерена онлайн — изключително на немски език — на адрес https://www.bmjv.de/SharedDocs/Publikationen/DE/Broschueren/Erben_Vererben.pdf?__blob=publicationFile&v=14

5 Какъв вид органи са компетентни:

5.1 по въпросите на наследяването?

По принцип компетентен по делата за наследство е съдът по дела за завещания и наследства към районния съд по последното обичайно местопребиваване на завещателя в Германия.

5.2 да получат изявление за отказ или приемане на наследство?

Наследство се отказва чрез подаване на декларация пред съда по дела за завещания и наследства; тази декларация трябва да бъде направена пред съда по дела за завещания и наследства и да бъде вписана от него или да бъде представена с нотариална заверка (за допълнителна информация вж. раздел 8 по-долу).

За обявяването на приемането не са необходими каквато и да било конкретна форма, както и потвърждение на получаването. Изтичането на крайния срок за представяне на отказ е достатъчно, за да се счита за приемане.

5.3 да получат изявление за отказ или приемане на завет?

Завет или завещание се приема или отказва чрез представяне на декларация пред лицето, което отговаря за завета/завещанието. Това може да е наследникът или заветник, т.е. за поднаследство (*Untervermächtnis*).

5.4 да получат изявление за отказ или приемане на запазена част?

Германското наследствено право не съдържа разпоредби за заявяване на приемане на запазена част или отказ от такава.

6 Кратко описание на процедурата за уреждане на наследството по националното право, включително на процедурата за ликвидиране на наследствената маса и делба на наследственото имущество (включително информация дали производството по наследяване се образува служебно от съда или друг компетентен орган)?

Отваряне на завещанието:

Завещателно разпореждане, което е предоставено на съда по дела за завещания и наследства или е получено след служебно съхранение, се отваря служебно от съда по дела за завещания и наследства след смъртта на завещателя. Наследниците биват служебно уведомени за това.

Производство по издаване на удостоверение за наследство:

Удостоверението за наследство се издава от съда по дела за завещания и наследства, като в него се посочва кой е наследникът, размерът на неговото право на наследство и, където е приложимо, може да е указано също така наследяването по заместване или изпълнението на завещанието. Съгласно германското наследствено право, наследникът или наследниците незабавно стават правоприемници на завещателя, по принцип с всички права и задължения (принцип на универсалното правоприемство или универсалното прехвърляне на активи) [*Gesamtrechtsnachfolge*]. В удостоверението за наследство могат да бъдат посочени само наследството, дела на наследника и всички ограничения върху разпореждането съгласно закона за наследството; в него не могат да се посочват индивидуални активи. Посочването на отделните активи не е необходимо, тъй като ако има повече от един, наследниците автоматично се считат за съсобственици, носещи всички права и задължения на завещателя. Съдът по дела за завещания и наследства издава удостоверението за наследство при поискване. Заявителят трябва да докаже, че всички изисквани от закона данни са точни, или да представи клетвена декларация, показваща, че няма основания за съмнение в точността на данните. Заявителят може да направи клетвена декларация, като се яви пред нотариус или съд, освен ако в правото на съответната федерална провинция не е предвидено, че само нотариусите са компетентни да уреждат този въпрос.

Издаване на европейско удостоверение за наследство (*Nachlasszeugnis*):

В Закона за производството при международно наследяване (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*) се урежда производството във връзка с европейското удостоверение за наследство. Европейското удостоверение за наследство представлява удостоверение за наследство, което е валидно в почти всички държави от Европейския съюз (ЕС) (с изключение на Дания и Ирландия). То се издава също по искане на съда по дела за завещания и наследства под формата на нотариално заверено копие с ограничен период на валидност. Основно с удостоверението се цели да се улесни уреждането на наследството в рамките на ЕС. Съгласно принципа на универсалното наследяване, заедно с всички права и задължения на завещателя, по силата на германското законодателство в европейското удостоверение за наследство не се изброяват отделни активи (за повече информация вж. раздела за удостоверението за наследство по-горе). Ако към момента на смъртта завещателят е имал право върху недвижимо имущество в друга държава членка, съгласно германското законодателство в европейското удостоверение за наследство ще се отбележи, че всички права и задължения, свързани с това недвижимо имущество, ще бъдат прехвърлени незабавно и без изключение на законния(ите) наследник(ци). При прехвърляне на такива активи не е необходимо, нито дори е възможно посочването в европейското удостоверение за наследство на данни за недвижимите имоти.

Подялба на активите:

Ако има няколко наследници на наследственото имущество, то става съвместна собственост на съобщността от наследници. В резултат на това сънаследниците имат право да се разпореждат с отделни компоненти на наследственото имущество само като действат съвместно, например за целите на продажбата на автомобила на завещателя, ако той повече не е необходим. Също така те трябва съвместно да управляват наследството. Това често е свързано с трудности, особено ако наследниците живеят далече един от друг и не могат да постигнат съгласие. Тази „принудителна съобщност“ (*Zwangsgemeinschaft*) обикновено е много неудобна и по принцип всеки наследник може да поиска да бъде развалена, като предяви иск за делба на наследственото имущество. В това отношение най-важното изключение е, когато завещателят е посочил в завещанието си, че наследственото имущество не трябва да се дели в продължение на определен период от време, например за да може семейното предприятие да продължи да функционира.

Ако завещателят е назначил изпълнител, тогава той отговаря за делбата на наследственото имущество. В противен случай делбата на имуществото е отговорност на наследниците. За тази цел те имат право да потърсят помощ от нотариус. Ако наследниците не постигнат споразумение въпреки назначаването на нотариус, който да действа като посредник, единствената останала възможност е да бъде заведено дело в съда.

7 При какви условия и в кой момент дадено лице придобива

качеството на наследник или заветник?

За информация относно наследяването по закон вж. раздел 4 по-горе.

Ако починалият е оставил завещание, то има предимство пред правилата за наследяване по закон. Следователно наследственото имущество се наследява единствено от лицата, посочени в завещанието, ако в своето завещание завещателят се е разпоредил с цялото си наследствено имущество. За повече информация относно лицата с право на запазена част вж. раздел 3 по-горе.

След смъртта на завещателя наследството по закон преминава към наследника или наследниците поради принципа на автоматично придобиване на наследство (*Grundsatz des Vonselbsterwerbs der Erbschaft*). Наследниците обаче имат право да се откажат от своето наследство (вж. раздел 8 по-долу).

Завещателят може да остави също така завет или дар в своето завещание, например като завещава конкретни предмети или дадена парична сума на определени хора. В такива случаи получателите на завета или дара („заветници“) не се класифицират като наследници, но имат право да предявят иск срещу ответника/ците за онова, което изрично им е оставено в завещанието (вж. раздел 5.3 по-горе).

8 Наследниците носят ли отговорност за задълженията на починалия и ако да, при какви условия?

Отказ от наследство:

Наследниците не отговарят за пасивите, свързани с наследственото имущество (*Nachlassverbindlichkeiten*), ако се откажат от своето наследство в рамките на указания срок. По принцип съответният наследник трябва да се откаже от наследството си в срок до шест седмици, след като е бил уведомен за откриването на наследството и за основанията за статута му на наследник. За отказа се изисква официална декларация пред съда по дела за завещания и наследства. Декларацията за отказ може да бъде направена пред и записана от съда по дела за завещания и наследства или да бъде представена нотариално заверена декларация. Що се отнася до декларацията е достатъчно да бъде представено писмо, макар че истинността на подписа на наследника трябва да бъде удостоверена от нотариус. Обикновено отказът или приемането на наследство са обвързващи действия.

Отговорност в случай на приемане на наследството:

Ако наследниците приемат своето наследство, те по същество „заместват“ завещателя от правна гледна точка. Това означава, че те наследяват също така неговите дългове и по принцип за покриването им трябва да използват така също своите собствени активи.

Наследниците обаче могат да ограничат своята отговорност по отношение на наследените дългове до т.нар. „наследствена маса“ („*Erbmasse*“). Това означава, че всички кредитори, на които починалият е бил задължен, могат да съберат своите вземания от наследствената маса, но собствените активи на наследниците остават защитени от трети страни. Наследниците могат да постигнат това ограничаване на отговорността по един от двата начина: те могат или да подадат заявление до съда по дела за завещания и наследства, като поискат управление на наследственото имущество от името на кредиторите, или могат да поискат образуване на производство по несъстоятелност на наследственото имущество, като предявят иск пред местния съд, който е компетентен да разглежда дела по несъстоятелност.

Ако наследственото имущество не е достатъчно дори за покриване на разходите по управлението му от името на кредиторите или за покриване на разходите за производството по несъстоятелност на наследственото имущество, наследниците все пак могат да получат ограничаване на отговорността. Ако иск е предявен от кредитор, наследниците могат да подадат възражение по иска на основание на недостатъчни активи в наследственото имущество. Тогава наследниците могат да откажат да покрият пасивите, свързани с наследственото имущество, доколкото размерът на наследственото имущество не е достатъчен, за да ги покрие. Наследниците обаче трябва да предадат наличното наследствено имущество на кредиторите.

Ако наследниците просто не желаят да се обременяват с дългове, които не са очаквали, това, което трябва да направят, е да открият процедура по публично оповестяване („*Aufgebotsverfahren*“), като на нейно основание те могат да предявят иск пред съда по дела за завещания и наследства, като изискват от всички кредитори на завещателя да съобщят пред съда — в рамките на определен срок — размера на неуредените задължения на завещателя към тях. Ако кредитор не представи навреме своите искания, той трябва да се удовлетвори от това, което накрая остане от наследството. Процедурата по публично оповестяване може също така да даде яснота на наследниците за ситуацията, като се установи дали има основания за поставяне на наследството под официално управление чрез подаване на заявление за управление на наследственото имущество или несъстоятелност на наследственото имущество.

9 Какви документи и/или информация се изискват обикновено за целите на вписването на недвижимо имущество?

Съгласно принципа на автоматично придобиване (*Vonselbsterwerb* свж. точка 7) наследникът на собственика на част от земята придобива собственост върху тази земя в момента, в който завещателят почине. Това ще доведе до неточност в поземления регистър (*Grundbuch*), тъй като завещателят все още ще бъде вписан като собственик. За корекция в поземления регистър е необходимо да се подаде заявление, придружено от доказателство, от което да е видно, че информацията в него е неточна, за да може наследникът на собственика на даден имот да бъде и официално вписан в поземления регистър като собственик. Когато се подава заявление за корекция в поземления регистър след смъртта на вписан собственик, заявителят първо трябва да представи в службата на поземления регистър (*Grundbuchamt*) доказателство за статут на наследник.

В строго регламентирания процес в поземления регистър доказателството може да бъде предоставено само чрез подаване на удостоверение за наследство или европейско удостоверение за наследство, в което заявителят се посочва като наследник.

Ако наследяването е по завещателно разпореждане, което се съдържа в публичен документ (нотариално завещание или договор за наследство), тогава е достатъчно в службата на поземления регистър да бъдат представени разпореждането и официалният протокол за откриване на наследството. Тогава не се изисква удостоверение за наследство или европейско удостоверение за наследство.

Ако даден поземлен имот е предмет на завет или дар, германското наследствено право не предвижда автоматично придобиване на собственост. Следователно съгласно германското законодателство завет или дар също няма да бъде вписан в удостоверение за наследство или в европейско удостоверение за наследство. Заветникът обаче може да поиска от наследника да прехвърли собствеността върху имота на него. За придобиване на собственост трябва да се представи нотариален акт, от който да е видно прехвърлянето на собствеността върху въпросната земя от наследника на заветника. Ако се прилага чуждо наследствено право, тъй като например последното обичайно местопребиваване на завещателя е било в чужбина и той не е направил избор на приложимо право, представянето на удостоверение за наследство или европейско удостоверение за наследство може по изключение да бъде достатъчно, дори ако разпределението е направено само чрез завет или дар. Възможно е да бъдат изискани и други документи в зависимост от естеството на съответния случай. Например, за да бъде вписано едно търговско дружество (*Handelsgesellschaft*) като наследник, трябва да се представи доказателство за правото на представителство (например официално извлечение от търговския регистър).

9.1 Назначаването на управител на наследственото имущество задължително ли е или е задължително при поискване? Ако е задължително или е задължително при поискване, какви стъпки следва да бъдат предприети?

Според германското наследствено право управлението на наследственото имущество от името на кредиторите може да се използва като инструмент, чрез който да се предотврати събиране на дълговете от собствените активи на наследника. Съдът по дела за завещания и наследства може да нареди назначаването на управител на наследственото имущество само по искане на упълномощено лице (наследник, изпълнител, кредитор на наследственото имущество, купувач на цялото наследство или наследник по заместване). Ако кредитор на наследственото имущество поиска то да бъде поставено

под управление, такова управление ще бъде разпоредено от съда само ако има основание да се смята, че съществува риск на кредиторите да не бъде платено от наследственото имущество поради поведението или финансовото състояние на наследника.

Управителят е официално назначен орган. Въпреки че отговаря за управлението на всички активи на друго лице, той все пак сам по себе си е със статут на страна в случай на правен спор. Управителят изпълнява своите служебни задължения в качеството си на частно лице, когато управлява активите на друго лице с цел удовлетворяване на интересите на всички участващи страни (наследници и кредитори). Процесът по управление на наследството, който управителят има право и всъщност е длъжен да осъществява, не цели само поддържане и увеличаване на наследственото имущество, а най-вече удовлетворяване на кредиторите на това имущество. Основното задължение на управителя е да гарантира уреждането на пасивите на наследственото имущество.

9.2 Кой има право да изпълни разпореждането с имущество в случай на смърт и/или да управлява наследството?

Освен на самите наследници, на управителя (синдика) (вж. съгласно раздел 8 по-горе) и на изпълнителя (вж. раздел 9.3 по-долу), съответните правомощия могат да бъдат предоставени също така на представител на наследственото имущество.

Съдът по дела за завещания и наследства служебно назначава попечителство (*Nachlasspflegschaft*) на наследственото имущество, когато към даден момент това е необходимо, ако самоличността на отговорния наследник е неясна или ако не е известно дали той е приел наследството. С назначаването на представител на наследственото имущество се цели неговото охраняване и поддържане в интерес на неизвестни наследници.

Съдът по дела за завещания и наследства определя обхвата на отговорностите на представителя според изискванията по всеки отделен случай. Този обхват може да бъде доста широк, а може и да е съсредоточен само върху управлението на отделни компоненти от наследственото имущество. Представителят на наследственото имущество обикновено отговаря за установяване на неизвестните наследници и за охраняване и поддържане на наследството.

По принцип с назначаването на представител на наследственото имущество не се цели удовлетворяване на кредиторите на това имущество, тъй като основното предназначение на представителя е да защитава наследниците. По изключение задълженията на представителя могат да включват също така използване на ресурсите от наследственото имущество за покриване на пасивите, свързани с него, ако това е необходимо с оглед на надлежното управление и поддържане или за целите на избягване на загуби или вреди, по-специално разходи, които могат да бъдат направени в резултат на ненужни съдебни спорове.

9.3 С какви правомощия разполага управителят на наследството?

Завещателят може да назначи лицето или лицата, което(които) ще действа(т) като изпълнител(и) при завещателно разпореждане. Той може също така да упълномощи трета страна, изпълнителя или съда по дела за завещания и наследства да назначи лицето, което ще действа като изпълнител. Задълженията на изпълнител започват веднага щом назначеното лице приеме да изпълнява тези функции.

По закон в задълженията на изпълнителя влиза да изпълни завещателните разпореждания на завещателя. Ако има повече от един наследник, изпълнителят отговаря за делбата на наследственото имущество между тях.

Изпълнителят е длъжен да управлява наследственото имущество. По-специално той има право да влезе във владение на наследственото имущество и да се разпорежда с компонентите в него. В такъв случай наследниците нямат право да се разпореждат с който и да било от компонентите на наследственото имущество, което е обект на управление от страна на изпълнителя. Изпълнителят има право също така да поема задължения за сметка на наследственото имущество, при условие че това е необходимо за надлежното му управление. Той има право да се разпорежда безплатно с компоненти на наследственото имущество само ако е задължен да направи това от морална гледна точка или от уважение към приличието.

Завещателят обаче може да ограничи правомощията на изпълнителя спрямо определеното в законовите разпоредби, както той сметне за целесъобразно. Той също така има право да определи срока за изпълнение на завещанието. Завещателят може например просто да разреши на изпълнителя да уреди наследственото имущество и да извърши делбата в кратки срокове. От друга страна, той може да реши също така да даде указания в своето завещание или договор за наследство, за да направи наследственото имущество предмет на дългосрочно изпълнение (*Dauervollstreckung*). По принцип дългосрочно управление може да се определя за най-много 30 години, считано от реалната дата на откриване на наследството. Все пак завещателят може да даде инструкции за продължаване на управлението до смъртта на наследника или изпълнителя или до настъпването на определено събитие, засягащо единия или другия от тях. В такива случаи изпълнението на завещанието в действителност може да продължи повече от 30 години.

10 По силата на националното право какви документи обикновено се издават в хода или в края на производството по наследяване, с които се доказват статутът и правата на бенефициерите? Те имат ли специална доказателствена сила?

Обикновено се изисква удостоверение за наследство или европейско удостоверение за наследство, за да се докаже, че наследникът има право да наследява, например ако наследникът желае даден поземлен имот или на негово име да бъде прехвърлена сметка, която е била на името на завещателя. Удостоверението за наследство или европейското удостоверение за наследство водят до предположението, че наследникът(ците) е(са) посочен(и) в списъка и че е(са) обвързан(и) от ограниченията, посочени в удостоверението за наследство или в европейското удостоверение за наследство. За добросъвестност в правните отношения се говори, когато данните, посочени в удостоверението за наследство или в европейското удостоверение за наследство, са верни. Ако правна сделка е сключена добросъвестно с лице, посочено в удостоверение за наследство или в европейско удостоверение за наследство, няма да има правни последици, ако на по-късен етап данните в удостоверението за наследство или в европейското удостоверение за наследство се окажат неверни. Ако е налице публично завещание (вж. по-горе), тогава може да не е необходимо да се представя удостоверение за наследство или европейско удостоверение за наследство.

Тази уебстраница е част от [Вашата Европа](#).

Споделете вашето [мнение](#) колко полезна ви е била тази информация.

■ Последна актуализация: 16/03/2026

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.